

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΡΗΤΗΣ

Αριθ. Πρωτ. 2882

Αριθ. Διεκπ. 1131 Φ. 11,16

Ηράκλειο, 12 Δεκεμβρίου 2023

Πρός

Τόν Ιερό Κλήρο, τίς Μοναχικές Ἀδελφότητες
καί τόν εὐσεβῆ λαό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης.

Ἀγαπιτά μου παιδιά,

Χριστούγεννα καί πάλι στήν Ἐκκλησία, στό θεοδέγμον Σπίλαιό Της, ἀλλά καί στίς καρδιές μας, στά βιθλευμικά σπύλαια τῶν ὑπάρξεών μας. Ἐορτάζουμε καί ξαναζοῦμε σήμερα, μετέχοντας ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, στά εὐεργετικά ἀποτελέσματα τοῦ γεγονότος τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως, τῆς φανέρωσης τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί, τοῦ μεγαλύτερου γεγονότος ὄλων τῶν ἐποχῶν καί ὄλων τῶν αἰώνων.

Ἱστορικές ἀναφορές καί εὐαγγελικές περιγραφές τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, θεολογικές ἀναλύσεις τῶν φωτισμένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀριστουργήματα τῆς ἱερῆς ὑμνογραφίας, ὁμορφα καί πατροπαράδοτα ἔθιμα, ὅλα αὐτά συντελοῦν σέ μιά ἀτμόσφαιρα ὅπου συναντιοῦνται ἡ ἀλήθεια μέ τή χαρά, ἡ ἱστορία μέ τή θεολογία, ὁ οὐρανός μέ τή γῆ, τελικά ὁ Θεός μέ τόν ἄνθρωπο. Προσπαθοῦμε στήν ἐορτή αὐτή, οἱ χριστοφόροι πιστοί, νά ἐμβαθύνουμε τό «ξένον καί παράδοξον μυστήριον», καί νά γιορτάσουμε τό δῶρο τῆς σωτηρίας καί λύτρωσής μας, ἀποτέλεσμα τῆς θείας συγκαταβάσεως, τῆς καταβάσεως τοῦ Θεοῦ πρός τούς ἀνθρώπους, τῆς ταπεινώσεως τοῦ Θεοῦ, «ὅς ἑαυτόν ἐκένωσε μορφῆν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καί σχήματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν» (Φιλιπ. β', 7-8) καί τῆς ἀνθρώπινης ἀνυψώσεως στή δόξα τῆς θεώσεως, τῆς ἀναβάσεως τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό, κατά τόν ὅσιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή.

Αὐτό πού ἀρνίθηκε ὁ πρῶτος Ἄδάμ, νά πραγματοποιήσει διπλαδί τή ζωή ὡς κοινωνία ἀγάπης καί αὐθυπερβάσεως, διαστρέφοντάς την σέ ἐνοστικτώδη ἐπιβίωση, σέ αὐτονομημένη

φυσική αὐθυπαρξία, σέ πορεία καί τρόπο θανάτου, ἔρχεται νά θεραπεύσει ὁ Χριστός μέ τόν ἐρχομό Του στόν κόσμο. Γίνεται ἄνθρωπος γιά νά γίνει ὁ ἄνθρωπος Θεός κατά χάριν.

Γι' αὐτό καί ὁ Μέγας Βασίλειος ὀνομάζει τήν ἑορτή τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ «γενέθλιον ἡμέραν τῆς ἀνθρωπότητος», ἑορτή τῆς ἀπαρχῆς μιᾶς ἐλπιδοφόρου καί καλῆς ἀγγελίας, μέ σκοπό τή μεταμόρφωση ὄλων, μέσα ἀπό τήν ἄσκησι τῆς ἀγάπης. Μέ τή θεία ἐνανθρώπησι ἀποκτήσαμε τή δυνατότητα νά λυτρωθοῦμε, νά γίνομε ἅγιοι, ἀποκτήσαμε ἕνα νέο μέτρο ἀρετῆς καί ζώντας μέ αὐτό, διαπιστώνομε πώς ἔχομε νά διανύσομε, ὅσο ζοῦμε στόν κόσμο αὐτό, ἕνα δρόμο πού ὀδηγεῖ ἀπό τήν ἀπανθρωπιά στήν ἀνθρωπιά, ἀπό τήν ἀγριότητα στήν ἀγιότητα.

Κάνοντας αὐτές τίς σκέψεις, ἀναπόφευκτα τά μάτια τῆς καρδιάς μας πέφτουν ἐφέτος πάνω στούς ἀδελφούς μας καί κυρίως στά μικρά παιδιά τῆς γειτονιάς μας στή Μεσόγειο, πού γίνονται μάρτυρες ἐθνοφυλετικῶν διαφορῶν χάνοντας τή ζωή τους, τίς ἐστίες τους, τή θαλπωρή τῆς οἰκογένειάς τους, τήν ἀξιοπρέπεια τους, ἀγωνιώντας κάθε στιγμή γιά τό τί θά φέροι ἡ ἐπόμενη. Καί ὅλα αὐτά, προερχόμενα ἀπό ἀνειρήνευτους ἀνθρώπους πού πολεμοῦν τήν εἰρήνη, λίγη μόλις ἀπόστασι ἀπό τό σημεῖο, ὅπου γεννήθηκε ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ Χριστός, καί ἀκούσθηκε γιά πρώτη φορά ὁ ἀγγελικός ὕμνος «...καί ἐπί γῆς εἰρήνη». Ἀλήθεια, ἀναρωτιώμαστε, γιά ποιά «εἰρήνη» μπορούμε νά ὀμιλοῦμε ὅταν συμβαίνουν αὐτά γύρω μας; Ὅχι ἀσφαλῶς γιά τήν εἰρήνη μέ τήν κοσμική σημασία τῆς λέξεως, ἀλλά γιά τήν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ πού δέν εἶναι κάτι ἀφηρημένο, μία ἀνυπόστατη ἰδέα. Ἡ χριστιανική εἰρήνη εἶναι ἐνυπόστατη καί ταυτίζεται μέ τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ-Λόγου. Αὐτήν ἀποζητοῦμε, γιά νά εἰρνεύσει ἡ ζωή μας καί ἡ ζωή τοῦ κόσμου.

Ἡ ἑορτή τῶν Χριστουγέννων ἐπομένως, μᾶς δίνει τό μήνυμα ὅτι ὅλα τά δεινά μπορούν νά ἀπαλειφθοῦν ἀπό τή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ νά εἰρνεύσει τή ζωή μας, ἀρκεῖ νά ἀγωνισθοῦμε ὥστε καί πάλι ὁ ἕνας νά μάθει νά ἀγαπᾷ τόν ἄλλον, νά τοῦ συμπαραστέκεται, νά τόν κατανοεῖ ὡς μία παρουσία δημιουργική καί ἐποικοδομητική, μέ σκοπό τήν κοινή πορεία πού ὀδηγεῖ στήν λύτρωσι. Λαμβάνοντας δύναμη ἀπό τόν Γεννηθέντα Χριστό, μπορούμε νά συνεχίσουμε μέ ἀποφασιστικότητα τήν προσπάθεια, γιά νά γίνομε ἀληθινοί καί εἰρηνικοί ἄνθρωποι, λυτρωμένοι ἀπό τήν ἁμαρτία, εὐεργετικοί στούς συνανθρώπους μας, ἄξια καί ἀληθινά παιδιά τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπιτοί μου,

«Μύρισαν Χριστούγεννα» ἔγραφε ὁ κοσμοκαλόγερος Παπαδιαμάντης. Μία ἄλλη πνευματική εὐωδία μέσα στή σταχτόχρωμη καί πολλές φορές ἄοσμη καί ἄγευστη, συγχυσμένη καί θυμωμένη καθημερινότητά μας. Εἶναι καιρός νά ζήσουμε τὰ Χριστούγεννα μέ ἀνοικτὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, μέ ἐλεύθερους τοὺς ὀρίζοντες τῆς διανοίας μας, μέ προευτρεπισμένη τὴν καρδιά μας. Χωρὶς πίστη, ὁ ἑορτασμός τῶν Χριστουγέννων εἶναι ὅ,τι πιὸ ἀνούσιο, ὅ,τι πιὸ ψεύτικο ὑπάρχει: μία γιορτὴ ποὺ στὸ τέλος τῆς ἀφήνει τὴν πικρὴν γεύση ἐνὸς ἐπαναλαμβανόμενου κενοῦ. Τὸ βλέπουμε γύρω μας, καθὼς ἡ ἀσέβεια αὐξανόμενη ξεσκεπάζεται, τὸ κῆμα τῆς ἀμαρτίας διογκώνεται, οἱ κοινωνίες ἐκφυλίζονται, οἱ ἐλευθερίες αὐτοκαταργοῦνται, οἱ χωρὶς τὸν ἀληθινὸ Χριστὸ θρησκείες αὐτοδιαψεύδονται καί οἱ ἄνθρωποι ἐντελῶς πλέον ἀπαξιωμένοι δυστυχοῦν, καθὼς ἡ βία μέ διάφορες μορφές αὐξάνεται ἀπισυχητικά. Δέν χάνομε ὅμως τὴν ἐλπίδα μας.

Ἐδραιωμένοι στή βεβαιότητα, ὅτι «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν», ἄς ἑορτάσουμε λοιπὸν τὴν ἁγία καὶ μεγάλη ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μας. Ἄς συνορτάσουμε μέ ἀγάπη Χριστοῦ. Ἄς τολμήσουμε νά ἀγαποῦμε εἰλικρινά καὶ ἀνυπόκριτα, χωρὶς ἰδιοτέλειες, ἄς συγχωρήσουμε ἀλλήλους καὶ ἄς μάθουμε κάποτε «ἀλλήλων τὰ βάρη» νά βαστάζουμε. Ἄς προσευχηθοῦμε νά πρυτανεύσει ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη τῶν Χριστουγέννων στὶς καρδιές μας καὶ στὸν κόσμον ὁλόκληρον.

Ὡς εὐχομαι μέ ἀγάπη πατρική, νά διέλθετε τὸ Ἅγιο Δωδεκάημερον μέ πνευματικὴ εὐφροσύνη καὶ νά εἰσέλθετε στὴν οὐσία τῶν ἑορτῶν του. Ζητῶ τὴν εὐχή σας στό δικό μου ἀνάλογο ἀγῶνα.

Ἔχετε πάντοτε τὴν εὐχή καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Σεβασμιωτάτου προκατόχου μου, Ἀρχιεπισκόπου Εἰρηναίου, ὁ ὁποῖος καθημερινὰ μᾶς παιδαγωγεῖ μέ τὴν ἁγία ὑπομονή καὶ τὴν ὑποδειγματικὴ καρτερία του στὴν ἀσθένειά του.

Ἔχετε πίστη, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη, Ἀδελφοί «Χαίρετε, καταρτίξεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν. (Κορ. Β',13:11). Χρόνια πολλά καὶ εὐλογημένα σέ ὅλες καὶ ὅλους σας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πατέρας σας

† Ὁ Κρίτης Εὐγένιος